

Ikarovy monology (II.)

Kameníček Jan

Jan Kameníček

**Ikarovy monology
(II.)**

Tribun EU
2014

Motto:

Je to svým způsobem prosté. Nejprve je ten nebohý vystaven agresí dominantní osoby. Pak následuje záchrana. Ovšem od stejné osoby, která nyní začne bezbrannou oběť důsledně ochraňovat před okolím. A potom přichází závěrečná fáze, kratičký příkaz vysvětlující vše...“

Na chvíli se odmlčel a pak dodal soucitně: „Je to bohužel velmi jednoduché. Není v tom žádná velká záhada.“

Erich Steinmann: Zdánlivé zbytečnosti

Příběh milovaného hlasu

Haló.....! Haló!?!..... To jste vy, Josefe? ..... Odjel? A nevíte, kdy se vrátí? ... Volala. Na mobil, samozřejmě..... Ne, nebere... Jste hodný, Josefe. Jak se daří vaší paní? To jsem ráda... Zkusím to teď hned, když mi to radíte... Moc jste mi pomohl... Tak, uklidnil jste mě... Jistě. Všichni spěcháme, milý Josefe... Ano, hned teď to zkusím... Děkuji vám, jste zlatý, Josefe.....

... Haló...! Haló...? ... Jsi to ty...? ... Jsi to ty...?! ... Slyším, ale velmi špatně ... Ano, z hrozné dálky! Je to moc nahlas!... Že ta hudba je moc nahlas! ... Ne, není to lepší! Můžeš mi prosím zavolat nazpátek? ..... Unavený... Samozřejmě, to chápu... Říkám, že to chápu..... Haló, jsi tam? ... Ano, už tě slyším mnohem líp..... Ne, ani trochu mě nezdržuješ... Opravdu mě nezdržuješ! ..... Znáš mě. Kde bych mohla být, u Marty..... Čtvrt na dvanáct. Ve voze máš hodiny, hned pod volantem. Jsi tak nepraktický, miláčku! ... Máš pravdu, nic mi neunikne... Vůbec bys mě nerušil! Mohl jsi zavolat..... Ovšemže ne, ani trochu! Nevypínám mobil, v poslední době ho nedám ani na chvíli z ruky..... Ne, ani v noci. Položím si ho na tvůj polštář a snažím se mít co nejdéle otevřené oči, abych na něj viděla..... Jeden prášek, víc ne. Bolela mě šíleně hlava... Přešlo to..... Stavila se tady pro mě a pak jsme šly na večeři, nechtěla mě tu nechat samotnou-- ..... Dala jsem je do té žluté aktovky, jak sis přál. A pak jsem -- ...Všechno je v pořádku, přísahám ti..... Ano, mám hodně odvahy..... Marta je hodná, opravdu je hodná... Nemáš pravdu, je moc hodná, ty ji zkrátka nemáš rád... Víš, ona jen tak vypadá, ale ve skutečnosti taková není... Říkám, že ve skutečnosti taková není! ...Unavený? ... Haló!?

... Já vím, že je slabý signál! ... Můžeš ztlumit tu hudbu? Už je to dobré! Slyším tě dobře, miláčku! ..... Aktovku? Ano, všechny doklady jsem dala do té aktovky... Kdy se ti to bude hodit... To je samozřejmě... Jsem tak hloupá... Ne, nemáš pravdu, jsem hloupá!

..... Je hezké, že to říkáš... Také jsem nevěděla, že v sobě budu mít tolik síly..... Nechápu, proč bys mě měl obdivovat. Abych řekla pravdu, sotva projdu pokojem, připadám si jako náměsíčná, akorát se obléknu. Sedím tady na jednom *místě*, před sebou mobil, ani se nedokážu pohnout..... Nepila... Opravdu... Ani trochu. Marta povídala-- Říkám, že povídala... Já vím, promiň..... Co to říkáš?! Přirozeně! Vždycky jsme spolu mluvili otevřeně... Možná, že zítra už tak hodná nebudu..... Jenže to nebylo od tebe vůbec hezké, neříct mi ani slovo... Do poslední chvíle, ani jedno jediné slovo, miláčku..... Úplnou náhodou! Měl jsi mi to, miláčku, říct a měla bych čas si zvyknout..... Ale ano, je to nutné! Přece mě znáš a víš, že nejsem schopná-- Jsem klidná! Vždycky poznáš po hlase, jak mi je. Jsi hodný... Říkám, že bys to poznal! ... Člověk si do poslední chvíle myslí, jak to zvládne... Jenže tys mě, miláčku, hýčkal a rozmazloval. Ano, rozmazloval a uspal... Nemluvme už o tom, prosím, ano? Ben už tady strašně drápe na dveře. Chce ven. Je tu zavřený celé dny, stýská se mu. Vezmeš si ho, vid'? Já bych si nezvykla. On je ti tak věrný, miláčku! ..... To se mýlíš. Mám-- Haló!? ... Mám, co si zasloužím. Chtěla jsem být šťastná... Ten pes toho nenechá! Já už se ho doopravdy bojím..... Ne, ty se nemusíš omlouvat, za to si můžu sama..... V čem rozmazloval? Tak, vůbec... Často teď vzpomínám na tu neděli-- Slyšíš mě? Na tu neděli..... Tak si dej mobil do nabíječky, máš ji v přihrádce. Jsi tak hrozně nepraktický, miláčku! Víím, že jsem to už říkala..... Ano, budu stručná. Psal jsi mi sedmadvacátého... ne šestadvacátého večer jsi mi psal, v pondělí večer, šestadvacátého, pamatuji si to přesně..... Nevěděla jsem, že tak brzy! Jistě, jak si přeješ... to je pochopitelné... Aktovku s doklady nechám u domovníka. Můžu tam počkat, mám teď spoustu volného času..... Beru ho ven. Za chvílku půjdeme, spolehni se... Vedle, musela jsem ho zavřít... Vypadá tak ztrápeně, jako duše v očišti. Včera tady polehával a pořád mě tak podivně zkoumavě pozoroval. Natahoval uši a všude tě hledal, vypadal, jako by mi vyčítal, že tu sedím a že tě nehledám s ním..... Ano, bude to lepší.

Proč by mělo být to zvíře tak nešťastné... Máš pravdu, tohle není pes pro ženskou, jako jsem já. Já bych se o něho neuměla starat tak jako ty... Ne, o mě nejde, věř mi. Prostě to neumím. Nejsem tak... tak laskavá. Bude stokrát lepší, když si ho vezmeš ty. Ano, ať zůstane u tebe... Samozřejmě, že na mě zapomene. Určitě zapomene. -- Rukavice? Ty do vozu? Už jsem je hledala..... To je možné. Podívám se ještě jednou. Nabíjíš si ten mobil? ... Ano, budu je hledat. Mohla bych ti je dát s tou aktovkou. Nevím, jestli je správné nechávat Bena u domovníka..... Ty dopisy byly jen a jen pro tebe. Jsou přece tvoje, miláčku. Tak je spal. Nebudu tu aktovku postrádat, opravdu ne. Spal je... Miláčku? Mohl bys prosím ten popel dát do té krabičky na tabák? Jsem tak ráda, že se nesměješ! ..... Ale ano! Určitě je tam, v pravé přihrádce! Jednou jsi o ní řekl, že ti tam jen překáží... Máš pravdu, dost si toho pamatuji... Víím, žeš to v tu chvíli nemyslel nijak zle... Určitě... O tom jsem přesvědčená. Vsadím se, miláčku, že je to ve voze všude samý tabák! Že mám pravdu? ... Jsem tak šťastná, když tě slyším se smát! Můžeš prosím potom tu krabičku nechat u sebe? Nenechávej ji v tom voze, prosím... Je to možné? ... Děťinské, vid'?' ... Jistě, budeme končit... Moc si přeju, abys už přijel domů a odpočinul si. Mohl by ses zabít..... Ano, budeme končit... Musí tam někde být, ale raději ji teď nehledej a dávej pozor na cestu. Tolik se bojím, když řídíš! A když telefonuješ. A když si zapaluješ dýmku..... Bojím... bojím, miláčku. Pořád se bojím... Že kouříš? Poznala jsem to... To není těžké. Jednou ses prudce otočil a vrazil jsi dýmkou do okénka, pamatuješ? Bylo to tak komické! Promiň, ale musím se tomu smát, popel ti napadal na kalhoty, ještě štěstí, že sis je nepropálil! ..... V přihrádce, vedle té nabíječky. Pokud ti ovšem Josef neuklízal vůz. Je možné, že ji už odnesl. Jak si přeješ, zavolám mu..... Otevřela... Moc si ji šetřím, protože je to dárek od tebe. Když se z ní trošku napiju, tak se mi hned celým tělem rozlije příjemné teplo, a už mi není tak přišerná zima..... Přes den je tady k nedýchání a v noci zima, hrozná zima, miláčku... Strach? Ne, nebudu mít strach, jen se mi

hrozně stýská, odvykla jsem si spát sama... Slibuji. Ty jsi tak hodný... Ano, levým knoflíkem doprava a pravý pootočit doleva, to určitě spletu. Jsem nemožná! ... Ne, prosím tě, ať sem Josef nechodí, jsi hodný, jak se tak staráš, ale vypadám hrozně... Hrozně! Takhle nenamalovaná! Příšerně! Ani se nechci podívat do zrcadla, věř mi. Včera jsem se viděla, a stačilo mi to, stará bába... Vůbec nepřeháním. Ty drobounké vrásky kolem očí, co se ti vždycky tolik líbily, zmizely. Brzo skončím jako teta Hanna... Jsi tam?

... Ano, pravým doleva. Já vím, že by mně Josef pomohl, ale to je zbytečné... Když si to přeješ, zavolám mu... Ano, ještě dnes... Ano, teď hned a řeknu mu o té aktovce... Miláčku? ... Velmi špatně tě slyším! Miláčku.....? .....Miláčku...!? Neslyším tě! ..... Neslyším tě! Haló! ... Ano? Ano, položím to, ale zavolej hned nazpátek! Zavoláš? Ano? Zavolej! Prosím! Zavolej! Ano hned! ... Haló...!?!..... To jsi ty? Ne, nezlob se, Marto, ale já zrovna teď nemám čas... Ne, opravdu, moc se ti omlouvám, ale teď nemůžu. Jsi hodná, děkuju, ale dnes ne... Proč bych se na tebe měla zlobit? Určitě ti ještě zavolám, ano? Zavolám... Jistě... Spolehni se!..... To jste vy, Josefe? Teď jsem s ním mluvila ... Víš, že pospícháte ..... Co stěhujete? ... Haló! Proboha, co stěhujete!? Počkejte, Josefe! Jak... jak je vaší paní? ... To chápu, musí mít hrozné bolesti, chudinka... Jistě, tyhle ženské nemoci... Také se snažím nedělat si starosti... Co stěhujete, Josefe...? Chápu, musíme končit, ale s vámi se tak dobře povídá, nezlobíte se, vidíte? ... Chováme se jako dva spiklenci! Vyřídte prosím vaší paní-- ..... Jsem ráda, že to říkáte. Jste moc hodný. Vyřídte vaší paní, ať nic nedělá a leží. Musí být teď moc trpělivá, řeknete jí to? Jistě, pospícháte, ano, budeme končit.....

Haló...?! Ano, miláčku... Jsi to ty...? ... Marta... Chtěla, abych s ní šla na večeři... Nespokla bych ani sousto. Nemám ani trochu hlad... Jsi tak ohleduplný... Už jsem mu volala. Chudák, má plnou hlavu starostí se svojí ženou... Ne, na tu aktovku jsem si nevzpomněla..... Ano, můžeme ztratit spojení, správně to

říkáš. Když si pomyslím, že zavěšíš, a já tady zůstanu sama v té zimě... úplně sama... Víš miláčku, nikdy jsem ti nelhala... Ano, já vím, věřím ti... jsem o tom přesvědčená... Chci ti říct-- Slyšíme se? Já ti rozumím... Říkám, že ti rozumím! Ta hudba je moc nahlas! Ano, už je to lepší! Víím, že si nemám dělat naději... Žádnou naději... Nemusíš mít strach. Chci ti jen říct-- Ne, ty prosím chvíli počkej...! ... Chci jen říct-- ... Ano, půjdu s Benem. .... Jenže mám strach, že tě neuslyším, kdybys volal. V noci je to jednodušší, to je slyšet všechno, všechno, a když nezavřu oči, miláčku..... Hrozná úzkost z čekání na jedno jediné tvoje zavolání. Někdy slyším mobil, a ona je to jen halucinace. Občas se mi melodie toho mobilu zdá. Víš, že když nejsi doma, tak ti volám do bytu na pevnou linku? Ano, dnes také. Nechám telefon vyzvánět, jen tak, zavřu oči a představuju si, jak se to vyzvánění rozléhá celým tvým bytem. Jednou jsem se dočista zbláznila a nechala se taxíkem dovézt k tobě před dům. Ano, až pod tvá okna... Řekla jsem mu, co jiného, že čekám na milence, to byla koneckonců pravda, že? ... Ne, nesmál se mi. Tři hodiny jsme tam čekali v tom taxíku... Miláčku, není těžké si něco vymyslet. Prostě jsem řekla, že nemám klíče a počkám před domem, až dorazíš... Ano, věrohodné. Čekala jsem a v duchu doufala, že nakonec přijedeš... Pak? Pak jsem jela zpátky domů a vzala si ty prášky na spaní, víš, jak špatně usínám. Naschvál, co to se mnou udělá. Budu spát, řekla jsem si, usnu a žádné sny už nepřijdou... Jako teplý jíl, takovou to má chuť... Ovšemže se mi z toho zvedal žaludek, ale já to chtěla v břiše udržet co nejdéle. Je to nechutné, promiň... Potom? Potom jsem měla sen... Zdálo se mi, že všechno bylo tak, jak je. A když jsem se probudila, byla jsem šťastná, že to byl jen sen. Jenže hned jsem si uvědomila, jak je to všechno ve skutečnosti..... Špatně, miláčku, moc špatně. Ono ti nejdřív není zas tak zle, cítíš jen takové příjemné teplo v celém těle a najednou se vznášíš, sáhneš si na obličej a je to takový pocit, jako by ta tvoje tvář nebyla tvoje, najednou ti nepatří ani vlastní dlaně, není v nich žádný cit, je to moc... moc příjemné... Pár minut, to

přesně nevíš. Ty to nikdy nezkoušej, ano?..... Hrozný strach... Ještě vím, že jsem stačila zavolat Martě. Bála jsem se, přišerně jsem se bála umřít..... Sama... Samozřejmě, že jsi to nemohl tušit!..... Ne, nesmíš to takhle brát! Není to tvoje vina! Jak prohlásila moje drahá, o sto let starší sestra, člověk se tu a tam zmýlí v dávce. Ovšemže to myslela jako vtip... To máš pravdu, není to vtip, ani trochu..... Ve čtyři ráno..... Já vím, že ji nemáš příliš v lásce, ale to ona přivedla s sebou doktora..... toho, co bydlí u nich v domě..... Dost vysokou horečku. Nedělám si legraci... Ne, opravdu nepřeháním..... Jak o tom mám mluvit, drahý? Otrávit se není jen tak. Doktor mi něco předepsal a Marta tu se mnou zůstala..... Ani nevím, že ti volala, to jsem musela všechno prospat. Akorát si vybavuji, že když tady byla, měla to boa s těmi dlouhatánskými třásněmi, a jak v tom rozčilení chudinka prudce dýchala, tak se na ní ty heboučké třásně lehounce chvěly, a já jsem si všimla, jak hrozně zestárla..... To se mi určitě nezdálo. Měla v sobě smrtelnou hrůzu, tolik se bála, že zavřu oči a usnu..... Jenže ty jsi nevolal, to je to... Ano, nervy, nic víc. Už o tom nebudeme raději mluvit, prosím..... Stará se o mě, má pečlivá Marta... Ne! Ted' volat nebude! Určitě! Máme ještě čas! ... Tak to zkusí později, ted' mluvím s tebou! ... Prostě bych jí řekla, ať odejde, a ona by šla! Nemám se jí co zpovídat, že mám pravdu? Je to můj život a ona je jen o pouhé tři roky starší! Ano, jsem tvrdá, umím být tvrdá, nenechám si od nikoho mluvit do svých věcí, zvlášť když jde o tebe! ... Třicet sedm tři, to není žádná teplota, miláčku... Ovšemže jsou to jen pocuchané nervy, co jiného, nemusíš si dělat starosti, opravdu! .....Vážně ne! Ovšemže--... já vím, že jsem řekla už nejmíň tisíckrát to hrozné slovo ovšemže-- Ne, počkej! Jsem hrozná, hrozná! Hrozná!... Miláčku? Přisahal jsem si, že ti nic, dočista nic neřeknu a že tě nechám, abys v klidu odešel, že ti řeknu jen nashledanou, jako bychom se měli sejít hned zítra... člověk je hloupý... ne, je to tak, velký hlupák... víš, asi nejstrašnější ze všeho bude zaklapnout mobil... Haló, miláčku...?! Myslela jsem, že vypadl signál, skoro

tě ani neslyším! Můžeš prosím vypnout to rádio? Ano, už je to lepší, mluv prosím víc nahlas!..... Už tě slyším! Jsi moc hodný... hodný... můj... můj miláčku... Miláčku, kterému jsem tolik ublížila! ..... Ale ovšem, mluv, mluv a říkej, co chceš! Ted'? Ted', když jsi začal mluvit, v tuhle chvíli je mi příjemně, tak příjemně, že se mi chce zavřít oči a už je nikdy neotevřít. Poslouchám tě. Tvůj hlas zní stejně, jako když jsem měla hlavu na tvém rameni-- ..... Co to povídáš! Hrozná jsem já! Já! Ne, miláčku, to já jsem hrozná! Hrozná, hrozná! Je to přesně naopak! To ty jsi vždycky myslel na moje štěstí, opravdu! Myslím to zcela vážně! Přisahám! ..... Ne, to rozhodně popírám! Miláčku, říkám ti, že se mýlíš! Ale ano, zcela určitě se mýlíš, protože-- Protože já jsem to celou dobu věděla! ... Tušila jsem to, to je pro mě totéž jako vědět. Věděla jsem, že to už všechno brzy skončí..... Ty jsi tak naivní, miláčku! A přitom je to tak jednoduché... Zahlédla jsem její fotografii v jednom módním časopise... U kadeřníka... jsem zvědavá jako každá jiná ženská, miláčku! Víím o tom podniku, kde jste se viděli poprvé..... Protože jsem nechtěla kazit poslední chvíle nás dvou. Žádná rafinovanost, jen zvědavost, jak se zachováš..... Ovšemže přirozené. Jen mě nepovažuj za lepší, než jsem..... Ne, to je zbytečné! Doktor přijde zítra, je velice hodný, nebylo by slušné, abych ho odmítla a zavolala jiného... Já víím, že je to tvůj přítel, ale nechme to takhle, ano? Nevymýšlím si... Jistě, že se můžeš Marty zeptat, ale na to ti umím odpovědět sama..... Jako by ses zeptal ryby, jak si zařídí život na suchu... Ano, to chápu, bude lepší, když s ní mluvit nebudeš, vždycky ti byla protivná..... Jenže ona má jenom mě..... Na tom večírku. Už tenkrát, když jsem ji tam uviděla, bylo mi to jasné... Ano intuice..... To už si nevzpomínám. Já už si, miláčku, ani nepamatuju, co bylo především. Lehnu si mrtvá na postel a čekám, jestli ještě usnu... tolik snů si ani neumíš představit a nemají žádnou logiku.....

Zdalo se mi, jako bychom stáli na mořském dně, a najednou to dno bylo dočista jako tvůj byt a byli jsme tam spolu. Představ si,

oba v takových podivných stříbrných lesklých skafandrech, propojeni jen slabou hadicí... to nemá přece žádnou logiku... a pořád jsem tě prosila, abys tu slaboulinkou hadici nepřetrhnul-- ..... Když se sny vypravují druhému člověku, nedávají žádný smysl..... Posloucháš mě? ... Jenže v tom snu to byla pravda a bylo to všechno tak děsivé a podivné... Obávám se, že si nezvyknu..... To je jednoduché. Protože jsem pět let žila jen s tebou a dýchala tvůj vzduch a tvůj čas trávil čekáním, že se něco stane. Když jsi nešel, tak jsem si myslela, že jsi doopravdy zemřel, a v tu chvíli jsem umírala taky. A když jsi konečně přišel a byl u mě, tak jsem zase umírala strachy, že brzy odejdeš. Jenže já jsem neměla nikoho, kromě tebe... Teď? Žiju, miláčku, žiju, protože se mnou mluvíš, ale až skončíš tenhle rozhovor a přetrhneš i tu slaboulinkou-- .....Na tom večírku, když jsi vítal tu delegaci..... Krásná. Ano, jako v tom časopise.

Přesně tvůj typ, miláčku... To se pozná, teď už ti to můžu říct..... Není přece důvod, abych ti lhala. Neboj se o mě, nezůstanu sama..... Když si vzpomenu na to její boa, jak do něj dýchala, je mi smutno. Vždycky měla život přesně nalinkovaný, jako nějaký mužský. Celý život byla starší o tři roky, a teď je nejmíň o deset let mladší než já..... Nepotřebuji, aby mě někdo rozptyloval... Ne, nechci přijít na jiné myšlenky... Opravdu ne. Já ti něco řeknu, není to zrovna poetické, ale zato pravdivé. Od toho paměťihodného... říkám to správně? Od toho paměťihodného nedělního večera jsem byla jen jednou pořádně rozptýlená. Když jsem musela k zubaři a když se dotkl mého nervu--..... Já vím, že nesnášíš zubaře... Druhou skleničku od rána... Dva dny... Ovšemže jsem ho chtěla přivolat, mazlit se s ním... Nedovolí, abych se ho vůbec dotkla, kousnul by mě... Miláčku, já se toho psa bojím..... Říkám, že se toho psa hrozně bojím! Je to najednou někdo úplně jiný... Když se na mě podívá tím svým oddaným pohledem, tak mi přeběhne mráz po celém těle. Nahání mi strach, miláčku, k němu není možné se přiblížit, má zvířecí intuici. Ubohé zvíře..... Ani nevím, proč bych to na